
Tiše a přesně

Bude to první zabití.

Učeň chápe, že roky tréninku, bezpočet zničených terčů, výcvik, disciplína a hodiny studia, to vše vedlo k tomuto okamžiku.

Studené, slunečné odpoledne v lednu 2061 značí skutečný začátek.

Jasná mysl a chladná krev.

Učeň ví, že jsou právě tak významné jako zručnost, směr větru, teplota a vlhkost, rychlost. Pod chladnou krví se ukrývá nemilosrdně potlačená dychtivost.

Učitel všechno připravil. Důkladně a s pozorností k detailům, která byla rovněž důležitá. Pokoj v čistém hotelu pro střední třídu na Druhé avenue měl otvíratelná okna na západ vybavená clonami. Hotel stál v tichém bloku domů na Sutton Place a nabízel výhled na Central Park, byť ze vzdálenosti téměř půldruhého kilometru.

Učitel plánoval dobře a zarezervoval pokoj v patře vysoko nad stromy. Wollmanovo kluziště odtud vypadalo jako bílá skvrna lesknoucí se na slunci. A ti, kteří se na něm pohybovali, připomínali barevné tečky.

Sami tam nejednou bruslili – student i učitel – a sledovali, jak jejich cíl bezstarostně jezdí kolem.

Prohlédli si i jiná místa. Pracoviště jejich cíle, domov, oblíbené obchody, restaurace, všechny rutinně navštěvované lokality. A společně se rozhodli, že kluziště ve velkém parku nabízí vše potřebné.

Pracují sebraně a v tichu. Učitel seřizuje dvojnožku u západního okna a učeň k ní připevňuje laserovou pušku s dlouhým dostřelem.

Když povytahují o několik centimetrů okno, opírá se do nich studený vítr. Učeň pravidelně dýchá, s pevnýma rukama se dívá do hledáčku a upravuje ho.

Ledové kluziště se skokem přibližuje natolik, že jsou na něm vidět rýhy od bruslí.

Tolik lidí v zářivě barevných čepicích, rukavicích a šálách. Jeden pár se drží za ruce a se smíchem klopýtá po ledu. Dívka se zlatými vlasy a v červené kombinéze roztáčí piruety, až připomíná šmouhu. Je tu další pár s malým chlapcem mezi sebou – rodiče ho drží za ruce a chlapec se zubí od ucha k uchu.

Staří, mladí i něco mezi tím. Nováčci i zkušení bruslaři, rychlí i pomalí.

A nikdo z nich netuší, že se na okamžik ocitají na mušce a od smrti je odělují pouhé vteřiny. Od rozhodnutí, jestli je učeň nechá žít, nebo je zabije.

To je neuvěřitelná moc.

„Máš cíl?“

Ještě chvílku to trvá. Tolik obličejů. Tolik těl.

Pak učeň přikyvuje. Táhle je ten správný obličej i tělo. Cíl.

Kolikrát už byl v hledáčku? Ani se to nedá spočítat. Dnes to však je naposledy.

„Máš vybrané druhé dva?“

Další přikývnutí, stejně klidné jako to první.

„V kterémkoliv pořadí. Můžeš začít.“

Učeň kontroluje rychlost větru a nepatrně upravuje mušku. Pak s čistou myslí chladnokrevně začíná.

Dívka v červené kombinéze zrychluje a připravuje se na skok s otočkou. Začíná se otáčet, přenáší váhu z pravé brusle na levou, zvedá paže.

Smrtící paprsek ji zasahuje doprostřed zad. Setrvačnost ji žene dál dopředu. Její umírající tělo vráží do rodiny s malým chlapcem a jako projektil je strhává na zem.

Ozývá se křik.

V následném zmatku muž bruslící na druhé straně kluziště zpomaluje a ohlíží se.

Paprsek ho zasahuje do břicha. Hrouť se k zemi, dva bruslaři, kteří jeli za ním, ho objíždějí a pokračují.

Pár, který se drží za ruce a klopýtá po ledu, neobratně zajíždí k zábradlí. Muž ukazuje na spleť těl před nimi.

„Hele, myslím, že...“

Paprsek ho zasahuje mezi oči.

Učeň se v tichu hotelového pokoje dál dívá do hledáčku a představuje si zvuky, jekot. Bylo by snadné vyřídit čtvrtého i pátého. Celý tucet.

Snadné, uspokojivé. Působivé.

Ale učitel spouští ruce s polním dalekohledem.

„Tři čisté zásahy. Cíl je vyřízený.“ Pochvalně pokládá učni dlaň na rameno. Akce končí.

„Dobrá práce.“

Učeň rychle a výkonně rozebírá pušku a vrací ji do kufříku, zatímco učitel balí dvojnožku.

Nemluví, ale na učni je vidět radost a hrdost na odvedenou práci i učitelovu pochvalu. Učitel to vidí a nepatrně se usmívá.

„Musíme přesunout výbavu a pak to oslavíme. Zasloužíš si to. Plány probereme později. Zítřka se přesuneme k dalšímu – to je dost brzy.“

Odcházejí z hotelového pokoje – pečlivě uklizeného před tím, než začali, i poté, co skončili – a učeň si pomyslí, že nic není dost brzy.

Když poručík Eva Dallasová vešla po náročném svědectví u soudu do hlavní místnosti oddělení vražd, chtěla jenom kafe. Už na ni však zjevně čekal detektiv Jenkinson. Vyskočil od svého stolu a vykročil k ní i s dnešní ohavnou kravatou.

„To jsou žáby?“ zeptala se ho Eva. „Proč si někdo bere kravatu s žábami žlutými jako moč, které poskakují po... panebože... leknínových listech zelených jako zvratky?“

„Žáby přinášejí štěstí, podle feng šuej nebo něčeho podobného. Každopádně to čerstvé maso, co jste přijala, dostalo trefu do oka od feťáka na Avenue B. Se strážníkem Carmichaelem ho sebrali. I dealera. Jsou ve vazbě. Ta nová holka je v denní místnosti s ledovým obkladem. Napadlo mě, že byste to chtěla vědět.“

Čerstvé maso znamenalo nově přeloženou strážnici Shelbyovou. „Jak to zvládla?“

„Jako polda. Bude v pořádku, poručíku.“

„To ráda slyším.“

Vážně chtěla kafe – a ne to mizerné z denní místnosti, ale skutečné z AutoChefa v její kanceláři. Jenže strážnici Shelbyovou sem přivedla ona a ta hned první den v nové službě dostala pěstí do oka.

A tak Eva, vysoká, štíhlá a v černém koženém kabátě, zatočila do denní místnosti.

Shelbyová seděla, popíjela mizerné kafe a mžourala do kapesního počítače. Přes pravé oko měla chladivý obklad. Začala vstávat, ale Eva jí pokynula, ať zůstane sedět.

„Co vaše oko, strážníku?“

„Moje mladší sestra dává tvrdší rány, poručíku.“

Eva zakývala prstem a Shelbyová zvedla obklad.

Eva přejela pohledem krví podebrané bělmo i černočervenou podlitinu kolem a přikývla. „Pěkný monokl. Ten obklad si ještě chvíli nechte.“

„Ano, madam.“

„Dobrá práce.“

„Děkuji, madam.“

Cestou do kanceláře se zastavila u stolu strážníka Carmichaela. „Jak to probíhalo?“

„Detektivové Carmichaelová a Santiago dostali případ na Avenue B. My jsme tam byli jenom jako podpora na ukáznění davu a najednou jsme uviděli, jak dva metry od nás probíhá obchod s nelegálními látkami. Nemohli jsme to ignorovat, ale jelikož se mělo co nevidět vynášet tělo, jenom jsme je odvedli stranou. Dealer dal bez problémů ruce nad hlavu. Feták se začal bránit a pak ji prostě praštil. Pěstí, madam. Rychle ho složila, to musím uznat. Možná krapet drsně, ale bylo to její oko. Oba jsme převezli sem a fetáka jsme navíc obvinili z útoku na policistu. Umí inkasovat ránu,“ dodal strážník Carmichael. „To taky musím uznat.“

„Pár dní ji sleduj a uvidíme, jak si povede.“

Než od ní mohl někdo chtít něco dalšího, zamířila přímo do kanceláře a naprogramovala si černé kafe, aniž by se obtěžovala svlékat kabát.

Stála u úzkého okna, popíjela kafe a poldovským očima odstínu whisky se rozhlížela po dopravě pod sebou i nad sebou.

Čekalo ji papírování – jako vždycky – a za chvíli si k němu sedne. Právě ale uzavřela ošklivý případ a ráno svědčila v jiném ošklivém případě. Všechny případy byly svým způsobem ošklivé, ale některé přece jen horší než jiné.

A tak si chtěla dopřát minutu s kafem a městem, jež slíbila chránit a jemuž přísahala sloužit.

Možná, jestli bude mít štěstí, si užije klidný večer. Jen ona a Roarke. Trochu vína, večere, možná nějaký ten film a sex. Když policistka z oddělení vražd skončila s miliardářským podnikatelem, klidné domácí večery byly jako ty největší, nejtřpytivější odměny.

Díkybohu, že o ně stál i on.

Občas možná chodili na nějaké okázalejší akce – patřilo to k dohodě, chápala to jako součást pravidel manželství. Ale mnohem častěji s ní pracoval nad pizzou v její domácí pracovně. Napravený zločinec s poldovským mozem představoval zatraceně šikovný nástroj.

Takže možná klidný večer pro oba.

Postavila kafe na stůl, svlékla si kabát a hodila ho přes schválně nepohodlnou židli pro návštěvníky. *Papírování*, připomněla si a zvedla ruku, aby si prohrábla vlasy. Nahmatala však čepici se sněhovou vločkou, za kterou se snažila nestydět. Položila ji na kabát a prsty si prohrábla krátké hnědé vlasy. Posadila se.

„Počítači,“ začala, ale zapípal jí stolní videofon.

„Dallasová.“

„*Dispečink pro poručíka Evu Dallasovou.*“

Ještě než si poslechla zbytek, věděla, že třpytivá odměna bude muset ještě nějakou dobu počkat.

Se svou kolegyní vykročila ze Šesté avenue, kde zaparkovala svoje auto v druhé řadě.

Peabodyová v šále s červenými a zelenými klikyháky dusala po parkové cestičce a vrhala nespokojené pohledy na sníh, který pokrýval všechno ostatní.

„Říkala jsem si, že budeme u soudu a teploty mají být kolem nuly, takže si můžu klidně vzít kovbojské kozačky. Jenže když se musíme plahočit sněhem...“

„Je leden. A co za poldu nosí růžovou na přelíčení o vraždě?“

„Reová měla červené lodičky,“ upozornila ji Peabodyová v narážce na asistentku státního žalobce. „Červená je jenom tmavě růžová, když se nad tím zamyslíte.“

Když se nad tím Eva zamyslela, napadlo ji, proč se sakra vybavují o botách, když mají na krku tři mrtvoly. „Zatněte zuby.“

U prvního policejní zátarasu ukázala odznak a šla dál – nevšímalá si novinářů, kteří na ni pokřikovali otázky.

Pomyslela si, že někdo učinil správné rozhodnutí, když zadržel novinářskou smečku mimo dohled od kluziště. Nevydrží to dlouho, ale prozatím to aspoň trochu zjednodušovalo jinak komplikovanou záležitost.

Všimla si víc než tuctu strážníků a nejméně padesáti civilistů. Zvýšené hlasy, některé s hysterickým podtónem.

„Čekala jsem, že tu bude víc civilistů, víc svědků.“

Eva se rozhlédla. „Když se lidi kácí na zem, ostatní utíkají. Nejspíš jsme přišly o polovinu z nich, než se sem dostali první poldové.“ Zavrtěla hlavou. „Média se nepotřebují dostávat na dohled. Desítky lidí jim pošlou svoje videa.“

Jelikož se s tím nedalo nic dělat, Eva to odsunula stranou a s pozvednutým odznakem prošla druhým zátarasem.

Jeden strážník se oddělil od ostatních a těžkopádně jí vykročil naproti. Toho zhruba pětatřicetiletého veterána poznala a věděla, že za relativní pořádek, který se tu podařilo nastolit, vděčí jeho zkušenostem a praktičností.

„Fericku.“

Kývl na ni. Měl snědý buldočí obličej a buldočí tělo se širokým hrudníkem. A hnědé oči odstínu hořké čokolády, které už všechno viděly a očekávaly, že každou chvíli uvidí ještě něco horšího.

„Pěknej malér.“

„Povězte mi, co víte.“

„První oznámení přišlo kolem patnácti hodin dvaceti minut. Právě zaučuju nováčka a patrolovali jsme na Šestý avenue, tak jsme sem hned vyběhli. Nechal jsem ho postavit zátaras, aby sem nikdo nechodil, ale Kristova noho, nemůžete uzavřít celej zatracenej park.“

„Dorazili jste jako první.“

„Jo. Na devět set jedenáctku volali další lidi a objevovali se tady další poldové, ale když jsem dorazil, lidi už utíkali z místa činu. Museli jsme spolupracovat s parkovejma hlídačema, aby se nám podařilo zadržet zbytek. Bylo tady pár zranění. Zdravotníci ošetřili ty lehčí, ale jedno šestiletý dítě má zlomenou nohu. Podle svědků to vypadá – pokud odfiltrujete všechny obvyklý nesmysly –, že do něj vrazila první oběť, i do rodičů, a dítě si zlomilo nohu při pádu. Mám jejich kontaktní informace i nemocnici, kam jeli.“

„Peabodyová.“

„Zapíšu si to od vás, strážníku.“

Nadiktoval jí údaje, aniž by vytahoval zápisník.

„Technici nebudou mít radost ze stavu místa činu. Všude plno lidí a těly někdo pohnul. Zrovna tu bruslil doktor a taky jeden veterinář – pracovali na obětech i na zraněných. První obětí to schytala do zad. To je támhle ta holka v červeném.“ Otočil se a trhl buldočí bradou. „Svědectví se rozcházejí ohledně toho, kdo to dostal jako druhej, ale máte tu dva chlapy, jeden do břicha, druhej přímo mezi oči. Případá mi to jako zásah laserem, poručíku, ale nechci vám kafrat do řemesla. A od některých svědků uslyšíte o nožích a podezřelejších individuích, prostě obvyklý nesmysly.“

Poručíkem se člověk nestal, pokud se nenaučil takové věci filtrovat.

„Dobře. Máte tu ty doktory?“

„Jo. Jsou v šatně, stejně jako další dva lidi, co tvrdí, že byli první u jedné z mužských obětí. A manželka jedné oběti. Je si jistá, že ho zastřelili jako posledního, a já bych jí to věřil.“

„Peabodyová, jděte si s nimi promluvit. Já začnu s těly. Chci bezpečnostní disky a chci je hned.“

„Mají je pro vás připravený,“ přikývl Fericke. „Ptejte se po Spicherovi. Je to hlídač kluziště a není úplněj kretén.“

„Vyřídím to.“ Peabodyová vykročila pryč a opatrně se vyhýbala sněhu.

„Budete potřebovat návleky na boty,“ řekl Fericke Evě. „Támhle jich je hromada. Hvězdná vyšetřovatelka zabořená obličejem do ledu by nebudila zrovna důvěru.“

„Držte pevnost, Fericku.“

„Máme to v úmyslu.“

Došla ke vstupu na kluziště a připjala si na boty zubaté podrážky, pak otevřela terénní výbavu a zaizolovala si ruce i nohy.

„Hej! Vy tam! Vy tomu velíte? Kdo tomu tady sakra velí?“

Ohlédla se a uviděla zhruba čtyřicetiletého muže s brunátným obličejem. Na sobě měl tlustý bílý svetr a kalhoty z černé kůže.

„Já tomu velím.“

„Nemáte právo mě tu držet! Mám schůzku.“

„Pane...“

„Granger. Wayne Granger a znám svý práva!“

„Pane Grangere, vidíte ta tři těla, která leží na kluzišti?“

„Jistěže je vidím.“

„Jejich práva mají přednost před vašimi.“

Křičel za ní, ještě když procházela přes led k ženské oběti, něco o policejním státě a žalobě. Eva se dívala na dívku v červeném – nemohlo jí být víc než dvacet – a už mu nevěnovala jedinou další myšlenku.

Pod tělem se rozlila kaluž krve. Dívka ležela na boku a Eva jasně viděla krvavé stopy, které ukazovaly, kudy odtud odjížděli jiní bruslaři a zdravotníci.

Dívčiny oči odstínu letní modře, teď už zastřené smrtí, zíraly před sebe a jedna ruka ležela dlaní nahoru v krvi.

Ne, opravdu už na Grangera a jeho schůzku ani nepomyslela.

Shýbla se, otevřela terénní výbavu a pustila se do práce.

Nezvedla se ani se neotočila, když za ní přišla Peabodyová.

„Oběť je Ellissa Wymanová, devatenáct let. Ještě žije s rodiči a mladší sestrou na Upper West. Čas smrti patnáct patnáct. Patolog určí příčinu smrti, ale souhlasím s Ferickem. Vypadá to na zásah laserem.“

„Oba lékaři mají stejný názor. Ten veterinář dřív sloužil jako zdravotník u armády, takže viděl laserové zásahy. Jenom se na ni podívali – byla zjevně mrtvá. Jeden se pokusil ošetřit to zranění břicha a druhý si prohlédl zásah hlavy, ale všichni tři byli po smrti, a tak se soustředili na zraněné.“

Eva kývla a vstala. „Bezpečnostní disky.“

„Tady jsou.“

Eva zasunula jeden z nich do kapesního počítače, nastavila začátek přehrávání na patnáct hodin čtrnáct minut a soustředila se nejdřív na dívku v červené kombiněze.

„Je dobrá,“ poznamenala Peabodyová. „Má formu. Teď zrychluje a...“

Odmlčela se, když dívka bezvládně proletěla vzduchem a vrazila do mladé rodiny.

Eva vrátila záběry a tentokrát sledovala ostatní bruslaře a přihlížející.

„Lidi jí dělají místo,“ zahučela. „Někteří ji pozorují. Nevidím žádnou zbraň.“

Nechala záznam běžet a sledovala, jak sebou trhá druhá oběť, třetí oči a podlamují se jí kolena.

Vrátila záběry a zaznamenala čas. Pokračovala v přehrávání.

„Necelých šest vteřin mezi zásahy.“

Lidé pospíchali k první oběti a té rodině. Na led vběhli hlídači. A pár, který se neobratně štrachal podél zábradlí, ještě zpomalil. Muž se ohlédl. A zásah.

„O něco víc než šest vteřin mezi druhým a třetím. Tři výstřely zhruba během dvaceti vteřin, tři mrtví – doprostřed zad, do břicha, do čela. To není štěstí. A žádný výstřel nepřišel z kluziště nebo z bezprostředního okolí. Řekněte Ferickovi, že až bude mít zapsaná všechna jména a kontakty, každý, od koho má prohlášení, může jít. Až na ty doktory a manželku třetí oběti. Vyslechněte všechny tři a spojte se s tím, koho bude manželka oběti chtít. Ženskou oběť je možné převézt do márnice. A budeme potřebovat bezpečnostní záznamy z parku.“

„Z které části?“

„Ze všech.“

Eva nechala Peabodyovou stát s otevřenou pusou a přesunula se k druhé oběti.

Když byla hotová s těly, zašla dovnitř.

Dva lékaři seděli společně na lavici v šatně a popíjeli kafe z kelímků.

Eva kývnutím propustila strážnici, která u nich stála, a sedla si na lavici proti nim. „Jsem poručík Dallasová. Mluvili jste s mou kolegyní detektivem Peabodyovou.“

Oba přikývli. Ten vlevo – upravený, nakrátko ostříhaný, zhruba pětatřicetiletý – promluvil: „Pro ty tři zabitě jsme nemohli nic udělat. Když jsme se k nim dostali, už byli mrtví.“

„Vy jste...“

„Pardon. Doktor Lansing. Vážně jsem si myslel, že se ta dívka v červené jenom špatně odrazila. A ten klučina ječel. Byl jsem přímo tam, totiž hned za nimi, když se to stalo, a tak jsem se nejdřív snažil pomoci jemu. Začal jsem zvedat tu dívku, abych se k němu dostal, a uvědomil jsem si, že není zraněná ani v bezvědomí. Slyšel jsem Matta, jak křičí, aby všichni vypadli z ledu a schovali se.“

„Matta?“

„To jsem já. Matt Brolin. Viděl jsem tu srážku – viděl jsem, jak se ta dívka odrazila ke skoku i jak vletěla přímo do té rodiny. Chystal jsem se jim jet na pomoc, ale pak jsem uviděl, jak se kácí ten muž. Dokonce ani v tu chvíli jsem si to nespojil. Ale u třetího jsem viděl přímo zásah a hned jsem věděl, o co jde. Sloužil jsem v armádě. Je to šestadvacet let, ale tyhle věci se nezapomínají. Někdo na nás útočil a já jsem chtěl dostat lidi do úkrytu.“

„Vy dva se znáte.“

„Teď už ano,“ řekl Brolin. „Bylo mi jasné, že ten třetí to má za sebou – byla to zatraceně přesná trefa –, ale pokusil jsem se pomoci tomu druhému. Ještě žil, poručíku. Díval se na mě. Vzpomínám si na jeho pohled – a nebylo to nic příjemného. Věděl jsem, že nepřežije, ale musíte dělat, co se dá.“

„Zakryl toho chlápka vlastním tělem,“ ozval se Lansing. „Lidi panikařili a přísahám, že někteří by ho přežili, ale Matt ho zakryl.“

„Jack měl plné ruce práce s tím klukem a rodiče byli taky trochu potlučení, vid’?“

„Neměli čas jakkoliv zmírnit pád,“ vysvětlil Lansing. „Otec utrpěl mírný otřes mozku a matka má vymknuté zápěstí. Budou v pořádku. Ten kluk taky, ale schytl to nejhůř. Hlídači měli lékárničku s první pomocí a já jsem mu dal něco proti bolesti. Zdravotníci dorazili do dvou minut, zatraceně rychle. Šel jsem pomoci Mattovi. A museli jsme se podívat na toho posledního, ale jak Matt říkal, byl mrtvý. Byl mrtvý, ještě než dopadl na led.“

„Nedalo se dělat nic jiného než poskytnout první pomoc lidem, kteří upadli nebo se pořezali o brusle,“ dodal Matt a přešel dlaní po nepěstěném šedém plnovousu. „Padlo to na mě, teprve když nás odvedli sem. Při práci to musíte potlačit.“

„Co musíte potlačit?“

„Strach. Strach, že vás každou vteřinou může někdo trefit do zad nebo do týla. Ať ty lidi zastřelil kdokoliv, uměl to. Střílel odněkud z východu.“

„Jak to víte?“

„Viděl jsem třetí zásah. Viděl jsem ten úhel i to, kam byl ten chlápek otočený. Z východu.“ Přimhouřil na Evu oči. „Už jste to věděla.“

„Dívala jsem se na bezpečnostní záznamy. Provedeme rekonstrukci, ale v tuhle chvíli s vámi souhlasím.“

„Jeho manželka je támhle v kanceláři s vaší kolegyní. Právě dorazili její rodiče.“ Brolin se zhluboka nadechl. „Proto jsem po odchodu z armády šel na veterinu. Psi a kočky se zvládají snáz než lidi.“

„Zvládl jste to dobře. Vy oba. Chci vám poděkovat za to, jak jste tu dnes pomohli. Jestli s vámi budeme potřebovat ještě mluvit, máme vaše kontaktní informace. Jestli budete potřebovat mluvit vy se mnou, najdete mě na policejním ústředí. Poručík Dallasová.“

„Můžeme jít?“ zeptal se Lansing.

„Ano.“

„Zajdeme na to pivo?“

Brolinovi se podařilo vykouzlit chabý úsměv. „Co takhle na dvě?“
„První rundu platím.“ Lansing se zvedl na nohy. „Lidi sem chodí, aby si užili park, vodí sem děti na menší dobrodružství, nebo jako ta dívka jen tak pro radost. Byla radost se na ni dívat a teď...“

Odmlčel se a zavrtěl hlavou. „Jo, první rundu platím já.“
Jen co odešli, objevili se muž a žena s odznaky hlídačů.